

Chefen hade skickat honom till Malmköping
för att hämta resväskan med pengar.
Han hade ännu inte kommit tillbaka.
Inte ringde han heller.

Till slut kontaktade Chefen ryssarna, som köpt narkotikan.
Ryssarna svor på att de fått knarket
och överlämnat väskan med betalningen.

Chefen var säker på att ryssarna talade sanning.
Han trodde inte att Bulten stuckit med pengarna,
killen var för dum för att göra en sådan sak.
Någon måste ha överfallit honom och snott väskan.
Men vem?

Chefen gav order till Hinken att börja leta efter Bulten.

- Åk till Malmköping och snoka runt.
Men lämna klubbjackan hemma, en massa poliser
är där i dag. Det är visst någon hundraåring
som gått vilse.

Att dumpa döingen

Sällskapet på dressinen närmade sig Åkers Styckebruk.
Julius Jonsson var bekymrad.
Han tänkte dumpa döingen i en sjö,
men några sjöar syntes inte till.
Och bäst vad det var rullade de in i ett industriområde,
som låg utanför samhället.
Julius drog i bromsen och fick stopp på maskinen i tid.
Döingen föll framåt och slog pannan i ett järnhandtag.

- Det där hade gjort ont om han levte, sa Allan.
- Det har sina fördelar att vara död, sa Julius.

Julius klev av dressinen och tittade sig omkring.
Området verkade öde.
När han tittade på klockan förstod han varför:
det var lunchtid, ingen var ute och jobbade.
Julius fick syn på en container som man fraktar gods i.
Han smög fram till containern och klättrade in i den.
Nu visste han vad de skulle göra med döingen.

Containern innehöll stora rör, alla i varsin trälåda.
Allan var helt utmattad efter att ha stoppat döingen
i ett av rören.

Men när han stängde lådan och såg adresslappen
på sidan blev han pigg igen:
Addis Abeba, Etiopien, Afrika.

Benny - från korgubbe till chaufför

Gubbarna gick in mot samhällets centrum.
Allan nästan släpade sig fram. Knäna värkte.
Längre fram låg ett gatukök.

En korg med bröd skulle sitta fint, tyckte Allan.
Julius lovade Allan att han skulle bjuda på en korg.
Han lovade också att ordna med skjuts,
så att gamlingen slapp gå.

Julius snabbade på stegen, Allan hasade efter.
När Allan kom fram hade Julius redan hunnit
beställa en korg och äta upp det mesta av den.
Han hade hunnit med några saker till.

- Allan, sa han, kom och hälsa på Benny.
Han är vår nya privatchaufför.

Benny var den som ägde gatuköket.
Han var i femtioårsåldern och hade hästsvans.

På ungefär två minuter hade Julius Jonsson hunnit
med att köpa korg, Bennys silverfärgade Mercedes
och Benny själv, allt för hundra tusen kronor.

Allan tittade på Benny.

- Har vi köpt dig också, eller bara hyrt? sa Allan till sist.
- Bilen är köpt, chauffören hyrd, svarade Benny.
- I tio dagar till att börja med, sedan får vi se.
- En korv ingår i priset.
- Vad sägs om en Pucko också? frågade Allan.

Det gick Benny med på. Han skulle ju lämna sin kiosk n
och en Pucko mer eller mindre tyckte han kvittade.
Kiosken gick dåligt. Att försöka driva gatukök i
Åkers Styckebruk var en dålig idé.
Benny hade funderat på att göra något annat i livet.
Att han skulle bli privatchaufför hade han inte väntat sig

Gubbarna åt upp sina korvar medan Benny
stängde gatuköket för alltid.
Så satte han sig bakom ratten. Allan fick sitta fram
där han kunde sträcka ut benen ordentligt.
Julius satt i baksätet, med resväskan tätt intill sig.

- Vart vill herrarna åka? undrade Benny.
- Vad sägs om norrut? undrade Julius.
- Ja, det blir bra, sa Allan. Eller söderut.
- Söderut säger vi, sa Julius Jonsson.

Allan Karlsson - kidnappad?

Tio minuter senare kom kommissarie Aronsson
till Åkers Styckebruk.

Han hittade genast dressinen på järnvägsspåret.
Aronsson undersökte den, utan att hitta några spår
efter människor.

Arbetarna höll på att lasta rör i containrar.
Ingen av dem hade sett när dressinen kom.
Däremot hade de sett två äldre män promenera på vägen.
Den ene hade en stor resväska med sig.
Männen gick mot gatuköket.
Vart de sedan tog vägen var det ingen som visste.

- Var dom bara två? Inte tre? undrade Aronsson.
- Nej, någon tredje person såg de inte.

Aronsson satte sig i bilen och körde till gatuköket.
Han började bli hungrig så det passade bra.
Men kiosken var förstås stängd.
Min vanliga otur, tänkte Aronsson.

Han fortsatte till macken, sedan till Ica-butiken,
blomsterhandlaren och fastighetsmäklaren.

Men ingenstans hade man sett två eller tre män
med en resväska.

Spåren tog helt enkelt slut vid gatuköket.

Presskonferensen

Polischefen kallade till presskonferens.

Det gjorde han gärna.

Han älskade att synas i tidningar och teve.

Nu hade han dessutom spännande saker
att berätta för journalisterna.

Han sa att Allan Karlsson förmodligen var kidnappad.

En kriminell motorcykelklubb var inblandad.

Han berättade att Karlsson och hans kidnappare
hade setts i Åkers Styckebruk.

Till polischefens stora besvikelse fanns inte teve på plats,
men Expressen och Aftonbladet var där,
och lokaltidningen och lokalradion.

Längst bak i rummet stod en man
som polischefen inte kände igen.

Kanske var han utsänd från TT, tidningarnas telegrambyrå?

Men Hinken var inte från TT.

Han var ditskickad av Chefen i Stockholm.

Hinken satt med en öl och försökte tänka.

Hän tänkte på vad polischefen sagt.

Men hur han än tänkte fick han inte ihop det.

Skulle Bulten ha börjat kidnappa hundraåringar?
Hinken fattade ingenting.
Till slut ringde han till Chefen för att rapportera.
Hinken fick order om att stanna kvar i Malmköping
och vänta på nya order.

Det märkliga var att Allan Karlsson och hans vänner
var på väg till Hinkens gamla hemtrakter i Småland.
Men det hade Hinken ingen aning om.

Hinken var uppvuxen i det lilla samhället Braås.
Där blev han ledare för en liga, som gjorde inbrott i
sommarstugor och bilar.

När Hinken lämnade Braås blev hans lillebror ledare
för ligan: Ligan fanns fortfarande kvar, den höll på med
bilstölder numera.

Bröderna pratades vid på telefon ibland, men de hade
inte träffats på flera år.

Hinken längtade inte tillbaka till sitt gamla liv.

- Nä fy fan, sammanfattade Hinken
minnet av sina år i Braås.

Bättre att ta en öl och tänka framåt.

Första dan på jobbet

Förre gatuköksägaren Benny stannade i Mjölby
för att tanka. Under tiden öppnade Julius Jonsson
resväskan och plockade ut en femhundring till betalning.
När bilen var tankad fortsatte resan söderut.

Efter en stund började Julius prassla
med något i baksätet.
Han sträckte fram en påse godis till Allan och Benny.

- Titta vad jag snodde med mig från bensinmacken, sa han.

Allan Karlsson höjde på ögonbrynen:

- Stal du en påse godis, när vi har
femtio miljoner kronor i väskan?

- Va? Har ni femtio miljoner i väskan? sa Benny.

Det var tyst en stund.

Sedan sa Julius att det var lika bra att förklara allt.
Om Benny sedan ville hoppa av sitt jobb var detta okej.

Så fick Benny höra hela historien,
från det att Allan rymde från hemmet
till vad som hände ynglingen i jeansjackan.

Benny hade lite svårt för att en person faktiskt dött och sedan skickats till Etiopien.
Men det hade varit en olycka, gubbarna hade inte velat döda busen på riktigt.

Benny grubblade på det han hört.
Han kom fram till att de femtio miljonerna inte var ärliga pengar. De hade säkert varit i fel händer från första början. Pengarna skulle nog göra större nytta nu, när Allan och Julius tog hand om dem. Dessutom kändes det inte bra att säga upp sig första dagen på jobbet.
Därför lovade Benny att stanna som chaufför. Julius i sin tur fick lova att inte stjäla godis eller något annat i fortsättningen.

- Det blir inte lätt, jag har det i blodet och duger inte till något annat, sa Julius Jonsson.

Pärden fortsatte under tystnad.
Allan somnade i framsätet.
De andra två smaskade på godis.

Kommissarie Aronsson var tillbaka på hotellet.
Han satte sig ner med en kopp kaffe för att fundera.
Han tvivlade starkt på att Allan Karlsson var kidnappad.
Arbetarna i Åkers Styckebruk hade sett två män, inte tre.
Vad hade i så fall hänt med ynglingen?
Hade gubbarna lyckats brotta ner honom och slänga honom i ett dike?

Det lät otroligt.
Vart Allan Karlsson och Julius Jonsson tagit vägen var ett annat mysterium.
Spåren tog slut vid ett stängt gatukök.
Aronsson bestämde sig för att kalla in polishunden igen.

Mitt i kommissariens funderingar ringde mobiltelefonen.
Det hade kommit in ett nytt tips.
En kvinna påstod att hon sett hundraåringen i Mjölby, i framsätet på en Mercedes.
Troligen var han kidnappad av en man med hästsvans.

Kommissarie Aronsson suckade.
Han bestämde sig för att inte kolla upp tipset.
Ett långt liv som polis hade lärt honom att skilja viktig information från skräpet.

Inget jävla hotell

Mercedesen rullade på. Till slut somnade även Julius. Benny svängde av från riksvägen, in i den smäländska skogen. Allan vaknade och undrade om det inte var läggdags. Sedan vaknade Julius, och frågade var de befann sig. Benny sa att de var några mil norr om Växjö. De närmade sig det lilla samhället Rottne. Benny ville se om det fanns ett hotell där.

Julius Jonsson undrade om det var en bra idé. I ett litet samhälle skulle de väcka uppmärksamhet. Bättre att leta rätt på en bondgård eller ett torp och betala för en övernattnig och en bit mat. Benny erkände att Julius hade rätt. Och så körde han in på första bästa grusväg.

De tre männen fick syn på en brevlåda bredvid grusvägen. På brevlådan stod det *Sjötorp* och intill fanns en smal väg som troligen ledde dit.

Jodå. Efter hundra meter på en slingrig väg såg de ett hus. Det fanns en ladugård också och en bit bort en sjö. Benny körde fram på gårdsplanen.

Ut kom en kvinna i trettiofemårsåldern, med rött, burrigt hår. Hon var klädd i en lika röd träningsoverall.

Karlarna klev ur bilen och gick fram till kvinnan.

- God kväll, sa Julius artigt. Är det möjligt att damen kan erbjuda övernattnig och kanske en bit mat?

Kvinnan tittade på gästerna: en gamling, en halvgamling och en ... rätt stilig karl, det fick hon erkänna. I rätt ålder dessutom. Och med hästsvans!

Hon log för sig själv. Julius trodde att hon skulle säga ja, men så sa hon: - Det här är inte nåt jävla hotell!

Ajdå, tänkte Allan. Han längtade verkligen efter en säng. Hungrig var han också. Det var ansträngande att leva.

Julius sa att han och hans vänner var trötta. De skulle förstås betala för sig, om de bara fick stanna över natten.

- Du får tusen kronor för var och en av oss, sa han.
- Tusen kronor? sa kvinnan. Är ni på rytmnen?
- Jag fyllde hundra år i går, sa Allan med ynkelig röst.
- Hundra år? Det var det jävligaste, sa kvinnan.

Hon var tyst en stund.

- Ja, vafan, sa hon till sist. Ni får väl stanna då.
Men några pengar blir det inte tal om.
Som jag sa, nåt jävla hotell driver jag inte.

Benny tittade med beundran på henne.
Han hade aldrig hört en kvinna svära
så mycket på så kort tid.

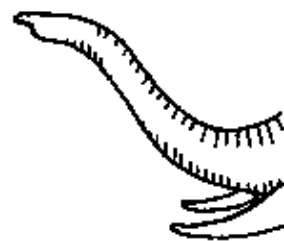
- Tack, min sköna, sa Benny.
- Min sköna? sa kvinnan. Är du blind, eller?
Ni får ta varsitt rum på övervåningen,
här finns gott om plats. Mat serveras om en timme.

Kvinnan gick förbi de tre männen, mot ladugården.
Benny ropade efter henne:

- Har min sköna ett namn?
- Gunilla, ropade hon tillbaka.
- Jag tror jag är kär, sa Benny.

Sedan hördes ett förfärligt brölände från ladan.
Det lät som om det kom från ett mycket stort djur,
som hade ont någonstans.

- Gapa lagom, Sonja, sa Gunilla. Jag är för fan på väg.

Gunilla - elefantmamman

Gunilla bjöd på pannbiff med potatis och lingon,
öl och snaps.
Men innan gästerna började äta ville de veta
vad det var för ljud de hade hört ifrån ladan.

- Det var Sonja, sa Gunilla. Min elefant.
- Elefant? sa Julius Jonsson.
- Elefant? sa Allan.
- Jag tyckte väl att jag kände igen ljudet, sa Benny.

Elefanten hade rymt från en cirkus i Växjö.
I skymningen kom den fram till Helgasjön
för att dricka vatten, sedan bestämde den sig för
att ta ett dopp.
Den gick ut i det grunda vattnet.
Plötsligt blev det djupt,
och elefanten var tvungen att simma.
Den kunde ha vänt om och simmat fyra meter
tillbaka till stranden. Det gjorde den inte.
I stället simmade den två kilometer till andra sidan viken.
Dagen efter hittade polisen spår efter elefanten
vid Helgasjöns strand. De trodde att djuret
hade drunknat.

En dag stod elefanten och åt äpplen i Gunillas trädgård.
Hon bestämde sig för att behålla Sonja,
som elefanten fick heta.

Sedan följde en vinter med ett evigt letande efter mat
till elefanten. Den åt som en ... elefant.

Lämpligt nog hade Gunillas far nyss dött
och lämnat ett stort arv till sin enda dotter.
Gunilla kunde sluta sitt jobb på Apoteket i Rottne
för att på heltid bli mamma åt Sonja.

Det blev vår igen och Sonja kunde äta sig mätt
på gräs och löv.
Och så en kväll kom den där Mercedesen körande.
Det första besöket på mycket länge.
Benny sa:
- Men varför skrek hon så illa? Jag tror att hon har ont.
Gunilla spärrade upp ögonen och sa:

- Hur i helvete kunde du höra det?

Benny svarade att han var nästan veterinär.
Han hade ingen examen, eftersom han hoppat av
utbildningen innan den var slut.
Men han hade arbetat på en djurpark och visste
en hel del om elefanter.

- Åh, utbrast Gunilla med beundran i rösten.

Benny undersökte den stackars elefanten.
En kvist hade fastnat under tånageln
och delar av foten var inflammerad.
Gunilla hade försökt få bort kvisten men inte kunnat.
Det tog Benny bara ett par minuter att dra bort den.

- Vi behöver antibiotika, sa Benny. Ett kilo, eller så.
- Jag vet hur vi kan få tag i det, sa Gunilla.
Fast det måste ske på natten.

Benny och Gunilla återvände till middagen.
Alla åt med stor aptit.
Julius Jonsson ställde en massa frågor till Gunilla,
om elefanten, om torpet, om hennes livs historia.

Han var nyfiken, men han ville framför allt inte
tala om vilka de själva var.
Det slapp han, för Gunilla pratade gärna om sig själv.

Hon berättade om sin uppväxt, om mannen hon gift sig
med som artonåring och sparkade ut tio år senare.
Hon berättade om sin barnlöshet,
om det tråkiga jobbet på Apoteket i Rottne
och arvet som började ta slut.

- Det är väl dags att hitta på något annat i livet,
sa hon och såg på Benny med glittrande ögon.

Benny glittrade tillbaka.

Poffshunden - en känslig nos

Kommissarie Aronsson stod ute på järnvägsspåret med polishunden Kicki och hundföraren.

De hade gått länge, och Aronsson var trött i benen.

När de till slut kom fram till Åkers Styckebruk

var det nästan helt mörkt.

Hunden hittade inte något under sträckan.

Hon skällde inte en enda gång.

Aronsson undrade om Kicki förstod att hon arbetade och inte bara var ute på en kvällspromenad.

De var framme vid dressinen,

som stod kvar på järnvägsspåret.

Kicki nosade. Så ställde hon sig i givakt,

lyfte på tassens och började skälla.

- Betyder det där något? frågade Aronsson.

- Jo, det gör det allt, svarade hundföraren.

Det där betyder att en död kropp har funnits på dressinen.

- En död kropp? Ett lik? undrade Aronsson.

- Ett lik, sa hundföraren.

Kommissarie Aronssons första tanke var att *Never Again*-killen hade slagit ihjäl hundraåringen. Men Allan Karlsson var ju vid liv!

- Det måste ju vara precis tvärtom, mumlade han.

Det måste vara ynglingen som är död ...

Polishunden Kicki fortsatte sitt arbete.

Hon nosade sig bort från dressinen.

Aronsson hoppades att liket skulle dyka upp i närheten, men redan efter trettio meter var det stopp.

Kicki började gå i cirklar.

Hon tittade olyckligt på hundföraren.

- Kicki ber om ursäkt, men hon kan inte visa

vart liket har tagit vägen, sa hundföraren.

Kommissarie Aronsson tänkte att liket hade försvunnit borta vid dressinen. Men det var fel tänkt.

Om Kicki kunnat tala skulle hon berätta att den döda kroppen hade flyttats cirka 30 meter innan den försvann.

Att det kunde vara så borde Aronsson ha förstätt.

Han borde ha frågat sig om några lastbilar hade åkt från bruket under dagen.